

Acció Cooperatista

Redacció: } Pelai. 7 • Tel. 17374
Administració: }

Organ de la Federació de Cooperatives de Catalunya

El crèdit com el canvi,
és un instrument o
un mitjà de circulació
de la riquesa, perquè
el crèdit le fa circular
a través del temps i el
canvi a través de l'es-
pai.

PERE MAS I PARERA

La Ponència de Redacció dels Estatuts de la Caixa de Crèdit Cooperatiu ha enllestit la seva tasca

L'ADAGI

per V. CASALS BOSCH

En l'adagi i en les dites que el poble va guardant i per tant passant-se d'una generació a l'altra no hi ha que negar-ho, que dintre d'aquestes dues coses —que en el fons en són una de sola— hi ha concentrada tota la força filosòfica del poble.

El poble té diverses formes d'expressar aquesta força filosòfica, aquesta educació pràctica del viure, de cada dia, però una de les més a posta per a ell és aquesta de l'adagi que esdevé popular i que d'una generació a altra va passant tot aquest pou de saviesa que a còpia de generacions ha anat tornant-se ric i esplendorós.

Tots els pobles, segons el seu tarannà s'han creat la seva filosofia. Segons la seva vida o la seva manera de viure s'han creat aquest pou de saviesa que ha sortit a la llum sota la forma d'un adagi o d'una dita que s'ha fet popular al passar de boca en boca i ha expressat en sentit amarg o dolç, trist o alegre, una virtut o una feblesa de la vida de la persona.

Catalunya, un poble com tots els altres, ni més ni menys que un altre qualsevol, amb totes les seves virtuts i amb tots els seus defectes, porta una voluntat desmesurada als adagis, vull dir que en dites populars, en aquests quatre mots que reben de generació en generació i que van de boca en boca i de pares a fills en tenim per a tots els tons i sentits i per a tots els gustos, totes les manifestacions de la vida han trobat ací els quatre mots justos i cabals que han concretat amb exactitud i justesa, una justesa implacable i ferma, totes aquelles coses, tots aquells actes, que van a nosaltres o que vénen de nosaltres i que per ésser promotors o derivats de la nostra existència, la qual ha d'arrossegar-se per terra amb totes les conseqüències que les circumstàncies creen a cada moment, esdevenen aquests mots puixants, irònics, severos, rigorosos o condolents i, per tant pietosos, però sempre, amb tot, marquen dins el bellugueig diari del nostre viure la mèdula filosòfica que posseïm tots, en judicar els fets que s'esdevenen i avançar-ne les conseqüències.

En aquesta provatura que estem passant que amb tant de dolor l'estem aguantant i en tant d'estoïcisme, quantes coses hauríem estalviat si haguéssim tirat mà del pou de saviesa que teníem emmagatzemat tots i cada un de nosaltres i quantes dissorts no hauríem viscut si haguéssim estat previsors i no haguéssim demanat peres a l'om, a ben segur que no hauríem viscut tota aquesta corrua de fets que en tots els ordres hem viscut i que en un sentit únic els consumidors n'hem tocat les conseqüències, perquè tots ells han anat canalitzant-se al rierol de les dificultats fins que de tan ple ha desembocat al mar grandios de les ambicions desmesurades tirant per terra tots els barrils, totes les parets de contenció, totes les comportes i els mil lligams que subjectaven les ambicions dels homes i que superficialment feien que ens poguéssim presentar com a persones decents, honestes, racionables, de sentiments humanitaris i d'ideals renovadors, encara que dintre nostre hi portéssim el porc de la golafreria en tots els sentits i la bestia ferotge disposada a sacrificar a l'inferior pel sol fet d'ésser inferior a nosaltres.

Quan veiem certes persones que tapen aquestes falles morals amb el vel, és a dir, avui no es tapa cap falla moral, avui es va de dret a la dèria d'un, costi el que costi arribar-hi i s'hagi de fer el que s'hagi de fer per assolir-ho; els vells del pudor avui s'han transformat en càrrecs o en uniformes i a l'empar de totes aquestes coses es regira tot, es capgira tot, les lleis són un no res, i el pobre ciutadà que no té les possibilitats i s'ha de refiar de passar pels camins de l'ordre establert i escrit, els troba tan estrets i de parts tan justes, que de tan compungit com els ha de passar acaba per perdre el respir i totes les forces del seu viure.

En els diversos canvis que hem anat veient hi hem après molt, tot el que hem après, posat al sarró de l'experiència ens és un material molt apreciat per la nostra caminada per aquest món. Se'ns esperen altres visions encara. Se'ns esperen altres novetats a viure, passarem per altres provatures sobre el nostre cos llatzerat. Esperem a veure a venir i a ben segur que el nostre pou de saviesa serà enriquit per una nova doll de filosofia que vindrà a aclarir-nos encara més la nostra fermesa d'un ideal com a productors d'una riquesa i com a consumidors.

Tinc la certesa de què després d'aquesta nova provatura a què ens van a sotmetre als consumidors es demostrarà l'eficàcia d'aquell adagi tan nostre i que significa tantes coses i que ens diu tantes coses en aquests moments que vivim.

Roda el Món i torna al Born.

RECUERDO...

Este mes se cumple el año de la muerte de nuestra más entrañable compañera María Palomera.

Ella fué una de las fundadoras del Grupo Femenino, y que más calor y entusiasmo despertó en ella el ideal de colocar a la mujer en un lugar social, donde pudiera desarrollar su inteligencia ante la sociedad y se pudiera educar colaborando bajo el lema Cooperatista, que fué el que ella siempre vivió.

Formó un Grupo Infantil, que logró situarlo hasta la altura de su ilusión, organizando clases de Solfeo, Rítmica y Orfeón, que los pequeños la correspondían ante el entusiasmo que ella demostraba en todo momento, porque solamente eran impulsos de su alma tan ilusionada hacia los niños, porque al mismo tiempo recordaba su niñez que había sido llena de arte en el escenario, y aún conservaba el mismo aire tan decidido de cuando era niña.

Pero a pesar de toda la ilusión y alegría que le proporcionaban los niños, sentía en su ser las ansias de ser madre. Llegó a serlo, pero... ¡Oh ilusión! Dió su vida a un hermoso niño, sin que ella pudiera verlo ni tenerlo en sus brazos. Dió vida, sí, pero ella dejó de existir



para siempre, y en el momento que la naturaleza le daba lo que más ansiaba, sentía los dolores más fuertes de toda su existencia, pero los sufría, con la esperanza de poder ver muy pronto a este hijo tan deseado que la fatalidad le impidió que le sonriera.

Nosotras, no la hemos separado de nuestra memoria, y conservamos todos los impulsos de que ella fué creadora procurando hacerlos más grandes para profundizar su obra, porque al perder a María, hemos perdido un elemento de los de más valor dentro de la Cooperación.

Por el Grupo Femenino de la Sucursal 21

M. T.

La llista d'aportacions pro cooperatives dam-nificades pels bombar-deigs augmenta cada dia.

El espejo de una organización popular

La Federación de Cooperativas de Catalunya al servicio del pueblo

por FELIPE BARJAU

En las múltiples veces que el proletariado de Cataluña ha tenido que enfrentarse contra las Patronales, inclusive contra disposiciones arbitrarias de los endémicos gobiernos que padecemos durante épocas no lejanas, la Cooperación ha servido para sostener materialmente a los trabajadores, sin que hubiera necesidad de verse lanzados a la indigencia impotentes de suministrarse lo indispensable para la vida.

Así durante la huelga de los metalúrgicos del año 1912, como durante la huelga de los obreros estampadores y blanqueadores del año 1916 y durante la huelga de los obreros textiles de las cuencas del Ter y Freser y del Alto Llobregat, los obreros huelguistas pudieron resistir durante semanas y semanas gracias a la acción solidaria que les prestó la organización cooperativista existente ya en aquellas épocas.

Contrariamente, pues, a la opinión de muchos trabajadores que no creían con la eficacia de la organización cooperativista, los obreros que recibieron a través de las cooperativas (muchas veces sin ser socios de ellas) la prestación de solidaridad, se dieron cuenta exacta del gran beneficio moral y material que posibilitaba estar organizados en entidades de esta naturaleza.

Poblaciones como Manlleu, que de abolengo es una sede de la Cooperación de Cataluña, han visto traducir en realidades muchas de las ilusiones de los trabajadores en encontrar el amparo y el seguro de su existencia en los momentos más difíciles de su vida familiar por

motivos de enfermedad, por causa de maternidad, por accidentes casuales y fortuitos, por excesiva edad, han percibido los beneficios del apoyo mutuo, singularizándose que en dicha población, como en algunas otras de Cataluña y precisamente debido a la cooperación, los obreros no han conocido la indigencia material de una manera absoluta.

Cada cooperativa es un templo de cultura y de solidaridad fraternal. Rara es la cooperativa que no tenga instalada su biblioteca; que no dé cursos de conferencias basadas en temas de orden científico y sociológico; que no tenga sus agrupaciones mutuales y sus secciones de diversiones colectivas y deportivas. Las reuniones y las fiestas que se celebran en las cooperativas de Cataluña tienen siempre un ambiente familiar. La juventud a través de sus pequeños grupos, a través de las bibliotecas, a través de otras colectividades ajenas a la cooperación, se educa en un ambiente de verdadera solidaridad social. La mayor parte de ella y gracias a la influencia de las cooperativas, dejó de ser un elemento servil a las órdenes de los caciques y de la potestad eclesiástica de muchos pueblos, porque pesaba mucho más la bondad y la influencia moral de la obra verdaderamente justa de las cooperativas, que todos los sermones y las promesas de los magnates del capital y de la iglesia residentes en los pueblos.

Recordaremos que una de las primeras agrupaciones infantiles que se organizaron al margen de las influencias perniciosas que hemos mencionado, fué la agrupación infantil cooperativista de la cooperativa «La Moral», de Badalona, agrupación de la cual han salido muchos jóvenes, hoy hombres ya, que han dado varios ejemplos de sacrificio y de inteligencia a favor de la causa del proletariado, de la causa de la libertad.

Podemos afirmar que es en la cooperación donde los trabajadores encuentran el ambiente más a propósito para poder desarrollar sus deseos y sus sentimientos. Deseos de emancipación integral y sentimientos de fraternidad humana.

La cooperación es, pues, una escuela de educación social. En ella se aprende diariamente a saber el valor que tienen los hombres y las cosas. A través de ella también se conseguirá aprender y practicar el axioma «todos para uno, uno para todos», axioma que es todo un poema revolucionario, y que dice, a favor de los que lo practican, que el mundo será de los que sepan cumplir con ese espíritu de solidaridad que sabe limitar la función del individuo ante la colectividad y la función de la colectividad ante el individuo, reconociendo que la libertad nunca puede ser de un capricho individualista ajeno a las obligaciones morales y sociales que nos impone la vida de relación y de convivencia en colectividad.

Es en este sentido que se practica todos los días un poco de revolución. Es como el deshelamiento natural de los ríos, que lleva todos los días los pequeños obstáculos al fondo del mar para que su lecho quede limpio de toda materia corruptible, pudiendo enseñar en la transparencia de sus aguas toda la pureza de lo que queda dentro.

SECCIO FEDERATIVA

Federació de Cooperatives de Catalunya

Acta de la Reunió del Comitè Executiu celebrada el dia 22 de setembre del 1938

Sobre la sessió a dos quarts de sis de la tarda, presidint el company Barjau i amb l'assistència dels companys Hortonedà, Vallejo, Humbert, Aguiló, per «Productes Coop», Cases, per la C. C. C., i Verdura, per ACCIO COOPERATISTA. Excusa l'assistència el company Ventura.

Es llegeix l'acta anterior, que queda aprovada.

El President dóna compte de la reunió conjunta celebrada entre els Comitès de la C. C. C., «Productes Coop» i Federació de Cooperatives de Catalunya, a fi de buscar i reglamentar els punts en què han de desenvolupar les seves tasques ambdues organitzacions, per a què tinguin més efectivitat per al cooperativisme en general les activitats que els són pròpies. Per tal de confeccionar els reglaments esmentats, queden nomenats per la Federació els companys Hortonedà i Vallejo.

El company Vallejo dóna lectura al projecte de reglament que ha d'administrar els cabals procedents dels donatius de les cooperatives, en cas de què alguna entitat sofri despeses.

tes per causes de bombardeigs. Intervenen alguns companys per a fer observacions als mateixos, quedant definitivament aprovats.

Queden nomenats els companys Humbert i Ventura per a assistir en nom de la Federació de Cooperatives de Catalunya a la reunió de la Unió de Cooperatives Populars Sanitàries.

Es dóna lectura de la carta enviada pel Delegat de la Comarcal del Barcelonès, company Biada, dirigida a la Ponència de redacció dels Estatuts de la Caixa de Crèdit Cooperatiu. S'acorda convocar per dijous vinent, dia 29, a quatre de la tarda, al Comitè de dita Comarcal.

Verdura manifesta que la Ponència té acabats els Reglaments de la Caixa de Crèdit Cooperatiu, i proposa, i el Comitè acorda, que siguin convocats els delegats de les Comarcals per tal de discutir els mateixos. El Comitè acorda convocar-los els dies 15 i 16 d'octubre.

Per tenir de marxar el company Barjau per un assumpte urgent, ocupa la presidència el company Hortonedà.

Es rebuda una Comissió de les Joventuts Cooperatistes, per a parlar sobre la qüestió d'establir el domicili social de dites Joventuts a l'estatge de la Federació.

No tenint altres assumptes a tractar, tot se'guir s'aixeca la sessió.

El Secretari accidental, A. Casas.

CINQUENA LLISTA

de les aportacions obligatòries d'una pesseta per associat i voluntàries, destinades a les cooperatives damnificades pels bombardeigs

Suma anterior	85.237'50
Coop. Unió de Cooperadors, Granollers, obligatòria	1.207'—
Obrers Premsa Diària, Barcelona, obligatòria	650'—
L'Afavoridora, Aiguafreda, obligatòria	141'—
L'Afavoridora, Aiguafreda, voluntària	150'—
Popular, Castellersol, obligatòria	302'—
Popular, Castellersol, voluntària	233'—
La Popular, Balenyà, obligatòria	37'—
Unió de Cooperadors, Bellserrat, obligatòria	173'—
Unió d'Amics, Bisaura de Ter, obligatòria	201'—
Unió d'Amics, Bisaura de Ter, voluntària	100'—
La Familiar, Borgonyà, obligatòria	123'—
L'Econòmica Centellenca, Centelles, obligatòria	242'—
L'Activitat Obrera, L'Esquirol, obligatòria	142'—
La Folgarolenc, Folgaroles, obligatòria	105'—
Obrera, Glevinyol de Ter, obligatòria	125'—
La Gurbetana, Gurb de la Plana, obligatòria	80'—
La Confinça Obrera, Hostalets de Balenyà, obligatòria	134'—
Unió Jutglarenca, Jutgat de Lluçanès, obligatòria	38'—
La Fraternitat, Lloriana de Ter, obligatòria	35'—
La Fraternitat, Lloriana de Ter, voluntària	50'—
Sindicat Agrícola, Lluçà, obligatòria	85'—
Mutual Obrera, Manlleu, obligatòria	975'—
L'Amistat, Montesquiu, obligatòria	200'—
Unió Olostenc, Olost de Lluçanès, obligatòria	180'—
Sindicat Agrícola, Perafita, obligatòria	86'—
Obrera, Prat de Lluçanès, obligatòria	86'—
Pau Rodenca, Roda de Ter, obligatòria	300'—
Obrera, Sentfores, obligatòria	60'—
Obrera Sevenca, Seva, obligatòria	112'—
Taradellenca, Taradell, obligatòria	103'—
La Fraternitat, Tona, obligatòria	185'—
Unió Popular, Torra d'Oristà, obligatòria	76'—
La Casa del Poble, Torelló, obligatòria	500'—
Obrera Vilatorrada, Vilatorrada, obligatòria	90'—
Popular Obrera, Viladrau, obligatòria	190'—
Obrera Pastisseria Mútua, Vic, obligatòria	780'—
Unió de Cooperadors, Vilaseca de Torrelló, obligatòria	100'—
Unió de Cooperadors, Voltregà, obligatòria	245'—
La Confinça Campdevanolenca, Campdevanola, obligatòria	312'—
Obrera Camprodonenca, Camprodon, obligatòria	89'—
La Familiar, La Farga de Bebié, obligatòria	120'—
Obrera El Roig, Fontfreda de Ter, obligatòria	97'—
Obrera Llanenca, Llanars, obligatòria	40'—
Popular Mollonca, Molló, obligatòria	80'—
Comamala, Puig Alt de Ter, obligatòria	500'—
Planolenca, Planols, obligatòria	73'—
La Forja, Queralps, obligatòria	120'—
L'Econòmica Ripollenc, Ripoll, obligatòria	733'—
Agrícola Seguriense, Segúries de Ter, obligatòria	112'—
La Surroquina, Surroca, obligatòria	115'—
Popular Obrera, Toses de Muntanya, obligatòria	95'—
Popular Obrera, Toses de Muntanya, voluntària	75'—
Obrera, Vilallonga de Ter, obligatòria	49'—
L'Avenç Obrer, Alp, obligatòria	198'—
Unió Obrera, Bellver de Cerdanya, obligatòria	183'—
La Mútua Puigcerdanca, Puigcerdà, obligatòria	550'—
Casa del Poble (Poblet), Barcelona, obligatòria	667'—
Daniel Alcalà (Suc. 21 U. C. B.), Barcelona, voluntària	5'—
Agrícola Cunitenca, Cunit, obligatòria	80'—
Agrícola Cunitenca, Cunit, voluntària	25'—
TOTAL	98.176'50

Ponència de Redacció dels Estatuts de la Caixa de Crèdit Cooperatiu

Després d'un canvi d'impressions entre el Comitè Executiu de la Federació i la Directiva de la Comarcal del Barcelonès, va entrar a formar part de la Ponència de Redacció el company delegat d'aquesta Comarcal Joan Biada, que, en ésser designat en la reunió del Ple de la Comissió, havia supeditat la seva acceptació a les resultes de les orientacions i acords de la Comarcal que representava.

La Ponència de Redacció té enllestit el seu treball i ha enviat als delegats de les Comarcals un exemplar dels Estatuts i la convocatòria del Ple de la Comissió per a discutir-los els dies 15, dissabte, tarda i nit, i 16, diumenge, matí i tarda, del corrent.

Es d'esperar que no mancarà cap delegat a les reunions i que les Comarcals nomenaran un delegat suplent per a substituir aquell delegat que es vegi completament impossibilitat d'assistir-hi.

La Cooperació a Granollers

per F. SALVADÓ CARBONELL

Durant el transcurs d'una colla d'anys la cooperació a Granollers, en el ram de la distribució de queviures, vivia una vida tan migrada que quasi ningú no estava assabentat de la seva existència.

Poc temps abans del 19 de juliol del 1936 va intentar-se per un estol d'obers il·luminats d'un radiant i progressiu esperit cooperatista, provar altra vegada fortuna i tot va ésser debades: Granollers no estava per la cooperació.

Hi havia qui ho atribuïa a l'esperit individualista de la població. Altres ho atribuïen a la poca consistència cooperadora dels anteriors assaigs intentats per elements poc coneixedors de les normes cooperatistes.

Nosaltres creiem que la principal causa dels continuats fracassos soferts, era degut al sens fi de botigues i botiguets que invadien tota la població, a les quals ajudaven desenvolupar-se, relativament bé, el llast exorbitant de familiars i parents dels llurs propietaris, els quals ja es preocupaven de conrear les seves amistats i les dels parents, i implantant al mateix temps com una mena d'intercanvi entre els mateixos botiguers afavorint-se els uns als altres.

Però si l'últim intent no va tampoc reeixir, no per això va quedar del tot anul·lada la magnífica labor que els abnegats obrers portaren a cap, la qual tingué el seu complement en ingressar quasi tots a la cooperativa que actualment porta el nom d'«Unió de Cooperadors», a la qual hi portaren i hi estan portant encara la nova saba que la fa fructificar d'una manera intensa a l'entorn del gloriós lema: «Tots per un i un per tots».

La transformació operada d'ençà del 19 de juliol, és clar que ha ajudat, per una part, a què la gent tingués d'interessar-se forçosament per la cooperativa, però això no hauria pas estat prou, si dins d'ella no s'hi haguessin trobat els homes que l'han sabuda portar a l'estat floroixent actual, posant en pràctica un seguit de normes i disposicions que l'han fet simpàtica a la immensa majoria de la població i de les quals nomes volem transcriure'n unes quantes.

Ahora y siempre "Productos Coop"

por JUAN BELIS

Productos Coop, ahora más que nunca, deben sus secciones de producir, por el motivo que sus productos son de muchísima utilidad en los presentes momentos, y delante de la falta que de los mismos tenemos todos los cooperadores, nuestra obligación es defenderlos y procurar por donde sea y como sea suministrarles las primeras materias para que todas las industrias puedan trabajar sin descanso para el bien de todos los consumidores.

Qué alegría tendrían los trabajadores que componen las mencionadas industrias, que vieran entrar en las fábricas materias para poderlas transformar en productos, sabiendo como saben, que luego serán entregados a sus hermanos cooperatistas, qué alegría, repito, no sería la suya cuando vieran salir de su fábrica los productos fabricados y entregados por ellos mismos, porque debemos de tener en cuenta que todos los trabajadores, lo que queremos es trabajar y que nunca tengan que pagarnos el final de la jornada unos jornales que durante la misma no hemos ganado.

Por eso, compañeros, ahora más que nunca, repito, todos debemos ayudar a la Cooperativa de Segundo Grado «PRODUCTOS COOP», para que sus herramientas no estén paralizadas, pudiendo proporcionar con ayuda de todos algo que a las mismas les falta, tenéis que tener en cuenta el fin de sacrificios que a nuestros compañeros, en épocas anteriores, han efectuado, para llevar adelante una obra de tanta importancia como son las industrias mencionadas.

No debemos separarnos de la ley establecida, pero sí procurar en todos los lugares para que les sean entregadas las suficientes materias que en los actuales momentos necesitan, debido al crecimiento efectuado por las cooperativas de Primer Grado, dentro de nuestra ciudad, y al mismo tiempo, en toda Cataluña, crecimiento que si lo tenemos en cuenta tienen también que efectuar las cooperativas de Segundo Grado, pidiendo les sean entregadas en proporción al número de asociados que en los actuales momentos tenemos inscritas, aunque nuestras industrias no puedan efectuar la producción para la totalidad del consumo.

Pero si la experiencia nos ha enseñado en tiempos de normalidad el camino que debemos seguir, hoy más que nunca debemos demostrar que no sólo de nombre nos llamamos cooperadores, sino que lo somos de hechos, y

tes per a coneixement dels lectors d'ACCIO COOPERATISTA.

Ací van a continuació:

Es pot ésser soci de l'entitat cooperatista, pagant la mòdica quantitat de deu pessetes d'entrada i una pesseta setmanal com a mínim, fins a cobrir les dues-centes cinquanta pessetes del valor del títol de soci, amb tots els drets des del primer dia de la inscripció.

Per vint-i-cinc cèntims setmanals tots els socis i llurs familiars tenen dret a pertnàyer a la mutualitat, en la qual es paguen per la malaltia que sigui, quatre pessetes diàries.

El preu de les vendes és el més just possible i el benefici llur va a parar per obres socials. Es suprimit el repartiment de beneficis per als socis, la qual disposició ha estat molt ben vista per les organitzacions obreristes i sindicals.

I finalment, l'haver acceptat, a proposta de l'Ajuntament, la distribució quasi total dels queviures racionats, tant per a la població cooperatista com a la que no ho és, degut a la falta de confiança en el poc comerç que havia quedat, el qual encara procurava, com sempre, fer tota mena d'estraperlos a fi de burlar el controlatge, i que d'ençà que va a càrrec de la cooperativa la distribució, mai ningú no s'ha quedat sense el corresponent racionament, la qual distribució s'ha regularitzat d'altre manera que la confiança envers la cooperativa va cada dia que passa augmentant, fent-se'n socis els uns i anant a buscar el racionament sense presses els altres.

La cooperativa també reparteix una infinitat d'articles a preus relativament mòdics que no hi hauria ningú en el comerç privat que es prestés a vendre'ls-hi.

Com hem dit, l'obra cooperatista iniciada per uns coratjosos obrers tot voluntat i entusiasme, està tan fermament engegada i tan escrupolosament administrada, que serà molt difícil, per no dir impossible, que es pugui ja un altre jorn desfer-se, com veurien amb goig tots els botiguers i botiguers, que infestaven tota la població, per tal de poder tornar als seus bons temps per ells tan enyorats.

que estamos dispuestos en demostrar ahora y siempre y en todos los terrenos, que el Ideal Cooperatista es el más preparado y capacitado para el desenvolvimiento industrial y distribuidor.

No debemos teorizar en estos momentos, pero sí demostrar lo que nuestro ideal representa y necesita, y lo que más necesita son muchas prácticas para desarrollar todos nuestros conocimientos y demostrar al pueblo que la Cooperación puede llegar más lejos que muchos contrarios nuestros habían propagado en épocas anteriores.

Siempre PRODUCTOS COOP debe de seguir su marcha adelante por motivos de Justicia, Legalidad y Producción verdad.

Justicia, por la razón rápidamente explicada, pues casi ni merece la pena en exponerla en el presente artículo, pero sí debo de manifestar que la región catalana, la Federación de Cooperativas de Cataluña, tenía en el año 1936, la cantidad de 84.300 asociados dentro de las cooperativas de Primer Grado, y puedo afirmar que en los actuales momentos pasan de MEDIO MILLON de asociados en toda Cataluña, y si multiplicamos por cuatro término medio familiar, veremos la Justicia que el pueblo mismo ha hecho de la Cooperación dentro de los presentes momentos.

Legalidad, es la legalidad de la distribución que están efectuando, tanto las Cooperativas de Primer Grado como las de Segundo Grado, esta distribución es la que el pueblo mismo nos está agradeciendo, sin ninguna propaganda por parte nuestra.

Producción verdad, es la demostración, sin temor de ninguna clase, que están efectuando todas las secciones de PRODUCTOS COOP, y según tengo entendido, el Gobierno de la Generalidad de Cataluña, en distintas ocasiones, ha efectuado alguna que otra inspección en los libros referente a la producción y distribución, y siempre ha tenido palabras de elogio para las diferentes secciones.

Por eso, compañeros, mi deber como cooperador es en repetir, ahora y siempre deben todos los que en los actuales momentos ocupen cargos de responsabilidad, Federación de Cooperativas de España y Federación de Cooperativas de Cataluña, procurar por todos los medios posibles mejorar la situación de las industrias, proporcionando primeras materias para su transformación.

A L'ENTORN DE LA BANCA DE CRÈDIT COOPERATIU

PARLEM-NE

per BONAVENTURA BELLAVISTA

Aquesta magna obra, nascuda de l'esperit d'uns quants entusiastes cooperadors i amb tota la seva extensió recollida pel superiors dirigents de la Cooperació catalana, aquests no perderen ni un moment en conduir-la per un camí d'una prompta i decidida efectivitat, presentant-la per mitjà d'una proposta presentada al darrer Congrés de Cooperatives de Catalunya, la qual va ésser acceptada pel mateix enmig d'un fervent entusiasme.

Avui la Comissió nomenada a l'efecte de compondre els Estatuts, amb els quals haurà de regir-se, i que abans d'entrar en efectiu seran portats a la consideració d'un Congrés Extraordinari de Cooperatives, ja ha començat la seva tasca. Els delegats respectius han exposat en la seva Comarcal respectiva quina és en principi la fórmula en què desenrotllaran llurs accions, per fer desglossar aquesta idea, amb una magnitud que concordi amb el seu manament.

Us deia, parlem-ne. Doncs, si cal parlar-ne, cal que tots els cooperadors, i amb singular faiso els qui han passat pels llocs de responsabilitat i els qui de prop han vist els contractes sotferts per les nostres entitats degut a les oscil·lacions recaigudes en el seu estat econòmic, esmercin el màxim esforç ajudant els esmentats companys que componen la Comissió. Un ajut que no tan sols ha d'ésser de donar-los-hi una màxima confiança, aquest, més que tot, ha de guiar-se en propagar dins les nostres col·lectivitats els avantatges que ens donarà quan ja entri en funcions aquesta futura Banca de Crèdit Cooperatista. El qui us parla, encara que la seva ploma, avui per avui, sigui molt reduïda l'òrbita de la seva extensió, tot i els llargs anys de vida cooperatista, em faré l'obligació del que anteriorment assenyalé, en el que devem parlar-ne, i procuraré de d'aquest modest treball en surti quelcom que hom en pugui fer-ne ressò.

Quan en la majoria dels associats que componen la gran família cooperatista catalana, ha vingut a les nostres oïdes aquesta iniciativa, molt segur que de primer antuvi passà desapercibuda; després, malgrat tot, no ens ha anorreat del tot el concepte escèptic que ens ha produït. Però al final, en fitar el nostre esguard a l'enllaç i envers els resultats que poden derivar-se amb la constitució d'una Banca nostra i fent-ne un metòdic examen de la mateixa, donant un sens fi de fruits i de tan positiu valor que no ens deixa lloc a dubtes la seva implantació.

Doncs si, el nostre desenvolupament cooperatista, com que per damunt totes les fases en què ell es desgrana, és una acció directament econòmica, aquesta hem de procurar que el seu funcionament vagi precedit d'una forta i lliure disponibilitat, i aquesta sols es concep a base que totes les cooperatives que l'hagin de constituir deixin arreconades aquelles flaqueses d'aním que es creen en uns mal emplaçats dubtes, per substituir-les per fortes dosis d'entusiasme i fe. Ja és hora que els cooperadors, d'haver-nos donat compte de què el nostre avenç cooperatiu tenia d'ésser barrat la seva marxa, seguint la fita fins ara cursada, ja mai no hauríem arribat al cim de les nostres aspiracions. Les nostres entitats, sense un positiu suport, han tingut de funcionar al vaivé de totes les convulsions, tan polítiques com socials, i en certs períodes bastant alarmants, han tingut de sortejat el mal temps, tenint d'ésser auxiliades per elements oposats al nostre moviment i que malgrat tot, després d'aquests fer-hi un negoci damunt les nostres necessitats, amb uns tant per cent sense entranyes, els hi hem tingut d'agrair. Han vist els nostres propis ulls, com hem tingut d'anar a recórrer a la Banca particular per cercar un crèdit, enlloc de trobar una salvació s'es trobat un llaç per escanyar-nos.

Ja veieu, amics, si és de tenir en compte anar a una creació de la Banca Cooperativa. També un dels aspectes en el qual ens serà factible, i per cert en el desenrotllament de les nostres conveniències comercials serà un punt primordial, és que en les nostres operacions de compra, aquestes les podrem realitzar a l'engròs, avantatge aquest que deixa anul·lats els intermediaris, que amb càrregues sense consciència fan augmentar el cost de tots els articles. Com que de detallistes que avui tan sols som els cooperadors, anirem a majoristes amb la Banca pròpia, els gèneres que ens repartiran les nostres filials, després de treure'n un superior rendiment per sostenir les obligacions en que estan encomanades. Amb qualitat i cost, serem uns distingits dins l'espai en què està enquadrat el comerç en general de Catalunya, i això farà que en l'adquisició dels gèneres puguem obtenir els de màxima qualitat.

Amb la Banca pròpia també els cooperadors podrem donar satisfacció a una de les necessitats que la Cooperació més li cal obtenir pel seu desenrotllament, i aquest és el donar su-

port a la fomentació de les Cooperatives de Producció. La pràctica ens té demostrat, que molt poc hauríem avançat en el camí dels nostres ideals de redempció si nosaltres, els que formem la gran família cooperatista, haguéssim hipotecat les nostres aspiracions al no moure'ns del límit de senzills consumidors. Hem vist, amb l'exemple pràctic, com en els països on ha fecondat més la nostra obra és on han donat més vitalitat en crear cooperatives de producció; en aquests països, no tan sols han tret amb aquest impuls una altra de les càrregues que més pesa damunt el cost de vida dels consumidors, sinó que han lograt emancipar-lo en treure'l de les grapes de l'explotació particular.

Molts aspectes podríem explicar que d'aquesta empresa han ed derivar-se. Garantia en les aportacions dels nostres estalvis; pels beneficis socials que percebim de les nostres entitats en els moments difícils de la nostra vida amb l'assegurança de malalties, defuncions, orfanesa, vellesa, etc. Però cal pensar, i no em cansaré de repetir-ho, que per obtenir aquesta garantia tots, tant en el sentit col·lectiu com individual, hem de fer una desinteressada declaració jurada d'adhesió moral i material envers ella. Si fins al present ho realitzàvem a les caixes bancàries particulars, per què no ho farem a la nostra? Realitzar-ho sense el més petit índex d'especulació, doncs seria fer tasca derrotista contra els nostres ideals. Es menester també practicar la més estricta disciplina amb els mandats que per a la bona marxa d'aquesta empresa forçosament els nostres superiors organismes hauran de dirigir-nos; encausant sempre aquests compliments, dins una constant fe i confiança, ja mai no en un escèpticisme. En les grans empreses col·lectives, convé tots col·laborar-hi, doncs el mirar com ho fan els altres és una posició gens recomanable pels qui volem viure en col·lectivitat.

En els moments en què vivim els cooperadors espanyols, enmig d'un sens fi de contractes i dins dels moments més crítics en què està passant l'economia del nostre poble, en què tot i per tot cal pensar, treballar i lluitar per la defensa de les nostres llibertats, es farà molt difícil posar a la pràctica aqueixa genial obra; però, per damunt de tot, cal que tots els cooperadors ens superem per portar-la a cap. D'haver suggerit aquesta idea abans d'aquesta dramàtica convulsió que estem sofrint, quina hauria estat la nostra posició davant la direcció de l'economia nacional. Molt segur que així com s'és donat compte del nostre sistema cooperatiu, quan han restat sense efecte els mètodes emprats pels economistes espanyols, si se'ns hagués concedit des dels primers moments aquells drets de participar-hi que tant n'èrem mereixedors, sens dubte amb la situació tan difícil que estem passant tots amb el proveïment de les matèries necessàries per a viure, no hauria succeït, perquè s'hauria imposat el seny ordenador del nostre sistema de distribució.

Anem-hi tots a posar a les mans de la Comissió Organitzadora totes les facilitats i tots els mitjans en què més aïrosos puguem recolzar-los, i així aquesta obra aclarida i ratificada en el pròxim Congrés Extraordinari, el podrem tot seguit posar-lo a la pràctica.

No malgastem més el temps. Donem-nos pressa, doncs d'adormir-nos-hi ens podem trobar en el fatídic cas de no poder aixecar més les nostres cooperatives de l'estat letàrgic en què estan condemnades a viure actualment i que a la curta o a la llarga el progressar del temps les faria desaparèixer del tot.

LLEGIU:

"Història dels Equitables pioners de Rochdale"

de GEORGES JACOB HOLYOAKE

Adaptació al català, notes i pròleg d'Antoni Solé.

Una interessant història de la cooperació en els seus inicis.

Preu: TRES Ptes.

"El Cooperativisme, la Revolució i les Joventuts Cooperatistes"

d'ANDREU CORTINES

Interessant opuscle de 32 pàgines reivindicador de la cooperació en els primers mesos de la guerra actual.

Preu: TRENTA Cts.

Demaneu-los a la nostra Redacció i Administració: Pelai, 7, pral.-Barcelona

Cooperatives i Economatos

por CELESTINO VENTURA

Los cooperadores siempre hemos tenido un marcado y especial interés en combatir a los Economatos y a desenmascarar y poner en evidencia aquellas colectividades y grupitos que han constituido y sostienen contra viento y marea este sistema comercial pseudo cooperativo que tanto se presta a hacer combinaciones dudosas y operaciones ilícitas a costa siempre —claro está— de la buena fe y de la candidez de todos aquellos que caen ingenuamente en el anzuelo.

Durante los tiempos remotos en que la explotación de los trabajadores parecía haber tomado carta de naturaleza, los patronos, gerentes o accionistas de numerosas fábricas i empresas industriales habían descubierto el secreto de crear anexo a la fábrica su consabida cantina o economato en donde proporcionaba exclusivamente a sus trabajadores los artículos más indispensables para la vida.

Llegó un momento en que los mismos obreros se dieron cuenta del engaño, y del tóxico que representaba aquel sistema de suministro importado de aquellos centros industriales llamados y conocidos por colonias de esclavos.

Todos recordamos perfectamente la organización de aquellas actividades que no respondían a otra intención que la de tener sujetos a sus operarios proporcionándoles (a veces con cierta ventaja económica) la bazofia a cuenta de hipotecar su voluntad e independencia.

Afortunadamente, este truco parecía haber pasado a la historia por considerarlo impropio de los tiempos contemporáneos que hemos de señalar con acentuada satisfacción en los anales del progreso porque perfilan el celaje azulado de la libertad y de la Cultura proletaria.

Pero, ¡oh, craso error de la ilusión! Lo que parecía haber desaparecido para siempre, por llevar marcado el precinto de la ironía y de una burda e inicua patraña social, hoy, después de vanagloriarnos de haber hecho fracasar con las armas el intento iniciado por las clases capitalistas de acuerdo con una buena parte de los militares de establecer una dictadura estilo fascista.

Que nos ufanamos de haber hecho una revolución que equivale a evidenciar y a poner de manifiesto la conducta de los trabajadores y el alto civismo y capacidad de los mismos para regirse y administrarse en todos los órdenes y manifestaciones de la vida social y económica, nos hallamos después de vaintiseis meses de guerra cruenta, en que no solamente se sigue el mismo procedimiento que se daba por eliminado, sino que se practica corregido y aumentado.

Una vez eliminados los elementos fascistas y prescindiendo de los factores que regulaban el sistema económico de distribución de los productos alimenticios, se crearon infinidad de organismos y comités que con el nombre de «Cooperativas» funcionaban sin control de ninguna clase. Todos recordamos la actuación de aquellos llamados «Comités», cuya distribución de artículos se hacía sin orden ni concierto y sin obedecer a ningún principio de ética ni de imparcialidad. Desde luego, faltando a las más elementales obligaciones legales.

Reorganizado y estructurado nuevamente el Consejo Superior de la Cooperación y dando vida al organismo asesor y legislativo en virtud de la Ley de Cooperativas aprobada por el Parlamento Catalán, reanudó sus tareas empezando a dictar disposiciones y a reforzar jurídicamente la legislación cooperativa. Normalizada esta situación, que había llegado a extremos sencillamente deplorables en cuanto a

política de abastecimientos se refiere, empezaron a disolverse la mayoría de estas mal llamadas Cooperativas, cuyo epígrafe manchaba de lodo a los que de buena fe siempre hemos creído en la virtud de este ideario y vimos con entera satisfacción como iban desapareciendo aquellos Economatos nacidos al calor de la improvisación revolucionaria.

Cuando todo daba a entender que sólo las Cooperativas debidamente registradas y legalizadas, constituidas y aceptadas con todos los requisitos que se requieren, iban a funcionar y a serles concedidas todas aquellas prerrogativas que la ley y las autoridades competentes con derecho les otorgan y a proporcionarles la Dirección General de Abastecimientos los artículos correspondientes al racionamiento familiar *debidamente controlado*, vemos con general estupor y la natural sorpresa como aún funcionan muchas de estas «Cooperativas» que no cumplen lo dispuesto y sólo actúan por satisfacer las necesidades más apremiantes y se resisten a desaparecer.

Ignoramos cómo pueden adquirir los artículos para la distribución, quién puede proporcionarles y qué influencia pueden ejercer en los estamentos oficiales para seguir disfrutando de unos derechos mal adquiridos.

Lo que sí sabemos es que esta falta de respeto a lo estatuido, a las normas legales y a la disciplina impuesta por la libre voluntad del pueblo democrático que está haciendo titánicos esfuerzos por patentizar su capacidad creadora, no puede continuar porque demostráramos al tolerarlo que no sabemos encauzar por las directrices del orden los más simples problemas cívicos.

El movimiento cooperativo, por su historial y por su solvencia moral y económica exige se ponga coto a estas actuaciones semiclandestinas que ponen en bajo nivel el concepto elevado que ha de merecer el Cooperativismo cuya actuación clara y diáfana ha de ir de acuerdo con el sentido de responsabilidad que se exige a sus militantes como cuestión previa.

No puede ser que continúen funcionando estas Cooperativas situadas dentro de almacenes y fábricas o instaladas en tiendas con ausencia absoluta de las más rudimentarias nociones, no solamente de estética, sino inclusive de la más elemental higiene.

Por el sano prestigio del movimiento cooperativo, por el decoro ciudadano, hemos de emplear todas nuestras energías para que acabe de una vez este desorden y esta farsa cuyos resultados serán catastróficos si por parte de todos no se impone el sentido común, la fuerza de la razón o la razón de la fuerza, para hacer cerrar de una vez las puertas de estas pseudo-cooperativas, que infringen los deberes sociales cuando no dejan incumplidas sus obligaciones legales que regulan su personalidad jurídica.

La cosecha mundial de trigo

Después de recogidos los informes dados por el Instituto Internacional de Agricultura de Roma, durante el mes de agosto último, se calculaba la cosecha europea del trigo (exceptuando la U. R. S. S.) cerca de unos 47 millones de toneladas; poca cosa es al lado de la cifra record del año 1933 y 5 millones de más que el año pasado.

La cosecha del trigo es particularmente elevada en los seis países exportadores: Rumania, Hungría, Yugoslavia, Bulgaria, Polonia y Lituania; la cosecha de estos países se eleva en total a más de 14 millones de toneladas, o sea el 18 por 100 más que los años 1936-1937, año de buena producción, y el 100 por 100 más que en 1935-1936, años record.

En los otros países europeos, la cosecha es menos abundante, pero es considerada, en conjunto, como muy buena.

A pesar de las desfavorables condiciones atmosféricas, en el Canadá, la producción norteamericana adelantará la producción median del año pasado y la de los cinco últimos años.

En los países del Asia y en la India es de esperar igualmente grandes cosechas, de tal suerte que la producción total del hemisferio norte (exceptuando la U. R. S. S., la China, Irak, Irán alcanza la cifra desconocida hasta hoy de 10 millones de toneladas, que sobrepasan con 100 por 100 el record del año 1929.

En la China la cosecha es débil, puesto que la cosecha de trigo de la primavera es menos satisfactoria que la cosecha de invierno.

En el semisferio sur, la condición de los cultivos se juzga satisfactoria en la Argentina y Australia, en donde las superficies sembradas de trigo han aumentado un 27 por 100.

(De «Le Coopérateur de France».)

NOTULES

per LA CONIC

Si no fos una veritable irreverència, a més d'una cosa de mal gust, intentaríem fer un xic de barrila amb el de Txecoslovàquia, però tractant-se d'un assumpte tan seriós, i no sols seriós, sinó dramàtic, amb perill de què per obra de la fatalitat pot esdevenir tràgic, ens obstem de fer-ho. No estem pas per brocs.

No creiem el moment oportú per a dir quelcom xiró sobre quiscun acudit, que alguna vegada se'ns acut sobre els xecs i llurs mals-decap ocasionats pels seus mals veïns que, com molt bé tots sabem, són gent de mala nissaga. Prou que ho sabem nosaltres. Ara que també sabem com fer-ho per a espolsar-los-hi el gec. Si feu com nosaltres, i tot bon xec aprèn d'espolsar-los el gec, no haurà de fer córrer el cheq, que sembla igual, però no és el mateix. Puix que aquests no són tres en un, com allò de pare, fill i esperit sant, sinó tres de distints i ben diferenciats. Ja ho crec que sí, i tant.

Un company de fatigues, dintre del camp de la Cooperació té un afany immoderat per a identificar la nostra humil persona —que no es personalitat, eh?—. L'home ha emprat temps, però endebades, ja que segons les nostres informacions personals, i fins a l'hora present, no sap pas, ni de bon tros, quí som, ni com som, ergo, continuem essent per ell, el *periodista inconegut*. El bon company vol identificar-nos a través dels nostres escrits, això és, mitjançant la lectura de les nostres xiroies, a l'ensems que iconoclastes notúles. Sense pretensions: dubto que ho aconseguixi, pas. Però nosaltres, que som per temperament refractaris a qualsevol exhibició, com alhora, enemics de vanar-nos del que fem, per modestia, tampoc ens plauria que algú pensés, ni per broma, que tenim per norma amagar la cara, per tot el que sigui o estigui relacionat amb aquesta secció, volem donar-li un cop de mà en la seva tasca detectivesca del company susdit. No li ofrenarem pas una foto, perquè blasmem de tot el que sigui *pose*, però, per a contentar-lo ens comprometem a fer-li, gaire estilitzada, eh?, la silueta de la nostra persona.

Bueno, ara vénen les angoixes per a quedar com un home, amb això de fer-me la silueta.

En record del company Antoni Tenas Coderch

El Comitè Executiu de la Federació Comarcal de Cooperatives de Vic, per mitjà de les presents ratlles fa constar el seu més sentit condol per la mort de l'inoblidable company Antoni Tenas i Coderch, fill de l'anterior President d'aquesta Federació, Domènec Tenas.

Dit company morí lluitant contra el criminal feixisme en el front de l'Est el dia 23 de maig. Caigué com els herois en holocaust dels grans ideals que sentia dins del seu cor i que sempre havia defensat: la llibertat i la justícia social.

Antifeixista convençut, amarat dels més purs sentiments d'emancipació proletària, en produir-se la maleïda traïció militar del 19 de juliol del 1936, tot seguit es destacà, d'una manera ferma i entusiasta, l'actuació del company Tenas. Reixí en les tasques del Comitè de Proveïments d'aquesta ciutat de Vic. Més tard fou nomenat Delegat de la Conselleria de Proveïments de la Generalitat de Catalunya en aquesta Vegueria, i en canviar-se l'administració de dits serveis, li fou reconeguda l'activitat i competència en l'exercici del seu càrrec, pel Govern de la República, i el designà per a les mateixes funcions en la pròpia Vegueria on estigué fins el moment d'ésser cridat a files.

Afiliat des de molts anys a la Cooperativa Obrera de Vic, dins la qual havia exercit càrrecs directius en diverses ocasions, havent ostentat darrerament la presidència, en tot moment prestà el seu valuós i decidit concurs als postulats cooperatistes, amb un record ben favorable de la seva honrada actuació.

Hem perdut un excel·lent company i un lluitador incansable dels bells ideals de la cooperació. Més que el plany de la seva mort, gairebé ens confon el veure'l tan elevat de la nostra condició humana. Ara més que mai, aquest company caigut, al qual recordem amb el seu somriure d'infant, la seva bondat i el seu caràcter auster, ens compensa d'altres amargors, d'aquelles traïcions reveladores d'esperits materialistes i egoïstes. I en contrastar la sublimitat del sacrifici amb la repugnant conducta d'aquells altres que s'han després de tot sentiment, el nostre ànim de lluitar és més fort, per no fer estèril el sacrifici de tantes vides generoses immolades en defensa de les nostres llibertats.

Que serveixin aquestes modestes ratlles com a record a la vida noble i conducta generosa i exemplar del plorat company Tenas i com una senzilla prova del nostre sentiment que unim al dels seus familiars, parents i amics.

Però com que li hem promès, encara que el prometre no fa pobre, ens apressarem a complir-ho tan bé com sabrem, i així quedarem bé, que el quedar bé no casta res, i serem homes de paraula. Estatura: un metre seixanta quatre. Pes: en temps normal, seixanta quatre quilos, en el temps que som, cinquanta i escriu i gràcies. De manera que queda demostrar que jo no sóc un home de pes.

Fisionòmicament parlant, sóc bastant acceptable, vull dir que no sóc dels que en diu un Adonis, però, vaja, que tampoc sóc despreciable. Sóc un de tants. Ulls blaus i expresius, dels que en diuen de gat. Cabell castany blanquinós, amb tendència a la calba. No porto pèl a la cara. Sóc esmoïnat. El nas gros, de pebrot. Sóc gravat. Cap gravat té la cara lisa. Sóc orelles de ventall, les mans grosses i calço el 42. I prou. Si amb tants detalls no em coneixes, ni mai.

Sembla que els súbdits del gran Mussolli macarrònic són uns dissortats. Cada dia que passa, els pobres tenen més poca teca i per consegüent fan més badalls.

Si en lloc d'ésser uns castrats aptes només per a les tasques encomanades als servidors de la capella sextina, fossin homes amb tots els atributs naturals masculins, i no uns degenerats «eunucs», a hores d'ara ja haurien mostrat amb fets les seves condicions masculines, enviant a dida el fantotge que els avassalla i que els fa patir gana, atipant-los de discursos i de revistes espectaculars pròpies per a distreure els badocs. Mentre els donen per tot tiberi paraules i més paraules amb les quals entretenir la carpanta, els dirigents s'atipen de «macarroni» i altres pastes, no descuidant-se dels «caneloni», que, com tothom sap, és un dels plats nacionals. Italians, sí badalleu i teniu «cassusa», us està molt bé, per donetes. Porca Madonna!

Mireu que aquesta gent dels diaris totes se les pensen. Dies passats, amb motiu de les trifolques que es tenien els russos i els japonesos, van començar a batejar-los de mala manera, o dit amb altra forma, d'una manera bestial. Vegeu, si no: als russos els deien ossos, i als de fel sobreixit, vulgo japonesos, els deien simis, això és, micos. Tot era dir de què si l'os faria això, allò i el de més enllà, deixant als simis en un estat inaprofitable, mentre que els altres tot era ponderar la vivesa dels miquets, «simis» o miquets súbdits del micado, o sigui l'amo del Japó. Em sembla una mica fort que a un li diguin mico encara que no tingui res de maco, com succeeix amb els japonesos, que no saben per quina causa estan tan grocs, si per por, o per menjar arròs a tot drap, que crec que és el plat nacional, a diferència dels italians, que mengen fideus i cacarrons, i encara que la majoria d'ells són uns ídem, el parlar dels uns i dels altres ja ens fa... escudella, i no de la de pagès, que d'aquesta ens en menjàrem un plat soper, és a dir, un bon plat i ben ple.

Quin pebrot! El dramaturg francès Henri Bernstein, distingit per «el feroche» Mussolini —aparteu les criatures que ve el «papu» i fa por i pupa— amb una de les distincions honorífiques del fovern feixista, li ha retornat perquè diu que ell no podria considerar com un honor lluir la tal roseta al trau de l'americana, quan el que li va concedir persegueix en nom d'un racisme acabat de néixer a ciutadans italians sense motiu. Naturalment, que en el «comici tronab», i això el tindria sense cura, per alguna cosa es diu que qui no té vergonya tot el món és seu, que se li'n donarà a ell que li plantin als narissus tots els honors oficials del règim mussoliní, la qüestió per ell és que li deixin anar fent la seva, però que s'aprofiti ara que li vaga, que «mala obra no pot durar».

El que són les coses. Hi ha homes que el vici el domina de tal manera que amb tal de satisfer-lo farien qualsevol atzagaiada.

Avui ens dona tema per comentar el tabaquisme o la passió inmenable per uns i incontenible per altres, no sols de l'ús, que aquest encara és excusable, sinó de l'abús, que aquest és pernicios i és francament refusable per tots conceptes. I no tan sols és mereixedor d'un complet refús pel que fisiològicament perjudica la salut amb la força d'intoxicació que duu per obra de la toxina que porta, anomenada nicotina, que és una metzina activa, sinó que també mereix el nostre blasme per perjudici econòmic que la dèria del fumador comporta, ja que avui dia hi ha home que per tal de poder fer de xemenia, llançant fum a tort i a dret i molestant el pròxim amb la fumera i amb la fetor del tabac, sinó que, de més a més, fent-nos l'aire irrespirable si s'escau estar dins d'un local tancat, cosa que quasi mai tenen en compte els fumadors recalcitrants, que avui, amb tal de fer fum usen qualsevol porqueria.

Equitat i moralitat administrativa

¡Alerta, Cooperadors!

per ANDREU CORTINES

El grau de potencialitat econòmica i de desenvolupament d'una cooperativa, en els temps normals anteriors al 19 de juliol del 36, podia mesurar-se exactament, deduint-ho de la moralitat i honradesa administrativa dels seus dirigents i funcionaris. El fracàs o l'èxit d'una entitat cooperativa ha de buscar-se sempre, en primer terme, en els factors que intervenen en la seva administració.

L'equitat, o sigui el pla d'igualtat en deures i drets que tot associat contrau, pel sol fet d'ésser-ho, és un dels factors morals de més relleu que el cooperativisme ha ofert en tots els temps i ha oposat a la lliure acció de l'economia privada engendradora de privilegis.

Equitat i moralitat administrativa. Heus ací els factors primordials en l'essència dels quals hem de cercar el vertiginós creixement del nostre moviment i la valorització d'aquest, com a sistema perfecte per a la distribució dels articles alimenticis. Amb la pràctica d'aquests principis bàsics en la Cooperació, hem escalat l'actual situació majoritària en la massa consumidora. Recordeu si no, l'acció del cooperativisme en els primers mesos que seguien a la insurrecció militar. Les cooperatives privades de tota consideració, àdhuc per les autoritats, mantingueren inflexibles aquests principis, essent els primers, per lliure determinació, de racionar el que amb molts esforços i per lliure iniciativa, podien aconseguir per als seus associats. En el «caos» que seguí a proveïments,

Una revista i unes paraules

La U. R. S. S. en construcció

Causarà potser un xic d'estranyesa als companys lectors que jo vingui avui a parlar des d'aquestes pàgines d'aquesta gran revista —si és que se'n pot dir revista, puix veritablement és un documental imprés—, que ens arriba cada mes del país del proletariat i que porta com a títol «La U. R. S. S. en construcció». Causarà estranyesa, perquè a simple vista semblarà que ací no és el lloc més indicat per a parlar-ne. Però jo m'atreveixo a parlar-ne perquè crec que de la manera que ho exposaré no serà ridícul.

En vull parlar-ne perquè crec que s'ho mercedeix. «La U. R. S. S. en construcció» és un documental imprés que a través dels seus nombrosos successius va fent passar per davant dels nostres ulls la gran obra constructiva del proletariat soviètic. «La U. R. S. S. en construcció» desmenteix, posa en descobert les mentides d'aquells, els enemics de la Unió Soviètica —que són els irreconciliables també amb la Cooperació— que diuen que aquest país és un centre de caos i de desordre. Són els grans i els petits capitalistes els enemics de la Unió Soviètica, i són ells mateixos els enemics de la Cooperació, perquè saben que tant la Unió Soviètica com el nostre bell ideal anulen i esclafen el signe d'esclavatge que sempre va amb aquests botxins de l'home.

I és per això que nosaltres, els cooperadors, que voldríem que tota l'esfera terrestre fos una obra de construcció, ens meravellem i ens impressionem fins el centre del nostre cor en veure l'obra de l'home soviètic lliure. Ens impressionem, si, quan veiem les obres gegantines llurs, llurs canals, llurs llacs, llurs edificis, llurs fàbriques, llurs «koljos» (cooperatives agràries naixents d'Espanya!), llurs monuments... Ens impressionem, sí, perquè voldríem que al nostre país fos igual, poguéssim mostrar les nostres obres per al món igual, i en el fons de tot del nostre nostre cor queda una esperança —oh, fe cooperadora!— que nosaltres o almenys els nostres predecessors, podran viure la vida feliç dels homes lliures de la Unió Soviètica.

I ara una proposta, unes paraules, una suggerència, que penso que molts cooperadors tenen a la punta de la llengua i no la volen dir. Es senzillament que jo proposo que el Director del nostre periòdic o a qui es cregui que li correspongui més, adrexi, en nom dels cooperadors de Catalunya, una lletra a la Redacció d'aquesta Revista demanant que dediqui un nombre a la Cooperació de la Unió Soviètica, o sigui que reporti com una ensenyança per als cooperadors del món el paper de la nostra idea als països del proletariat.

En les hores crítiques que vivim en què el món es debat en fútils polèmiques, els cooperadors catalans, estic segur que agrairien profundament a la gran revista soviètica el fet que ens portés en un dels seus magnífics nombres l'obra de la Cooperació a la Unió Soviètica.

I res més. Només que a qui li correspongui que es faci ressò d'aquesta humil iniciativa.

TOMAS VILARROJA

exaurits els estocs de reserva, les cooperatives, amb llur actitud, alligoren a les masses consumidores; aquestes pogueren constatar els abusos del comerç privat amb relació als preus i els privilegis i diferències que aquests establien. I giraren els ulls vers les cooperatives sollicitant atropelladament el seu ingrés.

La guerra s'ha allargat i les autoritats han disposat la centralització de proveïments. La massa consumidora ha quedat dividida en cooperadors i no cooperadors. Les autoritats situen en un mateix pla a les cooperatives i el comerç privat. Igualtat d'articles i de pes, tant als cooperadors com als no cooperadors. L'acció de les cooperatives en virtut d'aquesta decisió, queda limitada a una funció purament distributiva del que els facilita la Direcció General de Proveïments.

El repartiment oficial, actualment, és insuficient; els articles que es reparteixen no resolen pas, ni en un mínim, les necessitats dels consumidors. Com a conseqüència, es produeix el peregrinatge que tots coneixem prou, la venda clandestina a preus fabulosos i els intercanvis, monstruosament inversemblants i mancats de tota lògica de proporcionalitat.

En aquesta situació, que no volem qualificar, la responsabilitat dels dirigents de les cooperatives, augmenta considerablement. Responsabilitat, damunt la base que apuntàvem d'equitat i moralitat administrativa.

En les hores doloroses, en les situacions greus, és quan la integritat dels homes, dels idealistes, es posa a prova. Es ara més que mai, que els principis d'equitat i moralitat, tenen de prevaldre en el moviment cooperatiu per mamunt de totes les situacions, per difícils que siguin.

El pitjor que ens podria succeir, seria que els cooperadors, que les noves promocions que han vingut a les nostres fileres, fastiguejades del comerç privat, poguéssin vessellar i constatar un dia, que s'establien privilegis; que dirigents i funcionaris arribessin a gaudir un trate de preferència.

Alerta, cooperadors! Aquestes masses que formen el gros de les nostres entitats, que no saben ni entenen de principis, però que tenen el do de percepció i comparació, ens titllaria d'aproveïtadors, ens confondria amb la burgesia i, desenganyats, un dia, superades les dificultats actuals, retornarien al seu redós, deixant-se acaronar, novament, pels seus cants de sirena borda.

Alerta, cooperadors! De l'actuació present en depèn el nostre esdevenidor.

MESA REVUELTA

Cuartilla póstuma que el pedescridor dedica a la paquidèrmica Julia, del Parque de la Ciudadela.

Que la tierra le sea leve.

Llorad, llorad, los menores que en tropel ibais a saludar a vuestra amiguita Julia, la sultana; porque si en sus venas no corría la sangre azul del sultanato, era ofrenda de un sultán, de un sultán marroquí. Hoy la pobre ya no existe. Ya ni podrá alegrar con su presencia vuestras visitas dominicales —y digo dominicales, porque las visitas sabatinas no cuentan, porque son gratis, y como para nosotros no cuentan pues... las dejamos de cuenta como en el comercio—, ahora la pobre ya estiró la pata, al ver la mala pata de algunos de sus visitantes, con sus bromas, bromas pesadas, y que algunas veces traían agua, traían agua, por mediación de la trompa de Julia que la indignación elefantina, convertía en manga de riego, con la que duchar a más de un fresco, que por pasarse de fresco, Julia en su justa indignación lo convertía en una sopa, con exceso de agua y falta de pan, del pan nuestro —no como antes— de cada día, sino de cada dos días o cada tres.

GUASON

Llegiu i propagueu

Acció Cooperatista

Preu: 20 cts.

ECOP. — ROSSELLÓ, 84 — BARCELONA